

Oerol

We lopen over het strand. Slippers in de hand, het warme zand tussen de tenen. Eerst hand in hand, al snel innig verstrengeld met de armen om elkaar heen. We zijn een. Het Groene strand met de salsamuziek, uitgelaten mensen en de uitbundige sfeer geleidelijk aan achter ons latend. De geluiden van het festivalterrein worden minder en minder hoorbaar. Het strand wordt hier almaar breder. Er is geen mens te bekennen en dat is raar, want tijdens het Oerol is het eiland overbevolkt. Hier zijn we met z'n tweeën, Hein en ik op de oneindig lijkende zandvlakte van de Noordsvaarder.

Wij zijn *H&M*, zei Hein vroeger altijd over ons. Er is nog ergens een foto van ons als stel, gemaakt voor de gelijknamige winkelketen op de Grote Markt in Groningen. Lachend keken we in de camera, Heins arm om me heen. Later, toen Hein op die brute manier vertrok uit mijn leven, heb ik met de gedachte gespeeld om de foto theatraal te verscheuren. Ik heb het nooit gedaan, de onscherpe, vergeelde foto zit in een album geplakt met van die ouderwetse velletjes spinnenweb papier ertussen. De kinderen vinden het prachtig om de oude albums af en toe tevoorschijn te halen. 'Goh, mam, eerst was je vroeger heel erg lelijk met die tanden en die enorme bril, later werd je een mooi meisje', zei Roos laatst tegen mij. 'Wie is die hippie naast je?'

Op dat brede zandstrand wanen we ons in de woestijn. Hier en daar een begroeide zandophoping, verder alleen maar witgrijs waddenzand. Hier had ik de laatste maand van gedroomd, maar dat het zo zou zijn, weer intens verliefd, daar had ik me geen enkele voorstelling van kunnen maken.

'Nu staan we op het uiterste puntje van Terschelling',

zegt Hein. ‘Daar zie je Vlieland. De stroming tussen beide eilanden is heel sterk en heet de Vliestroom. De plek waar de vloedstromen elkaar ontmoeten, heet wantij. Het zijn de meest ondiepe zones in de Waddenzee en voor wadlopers een richtlijn, maar je kunt hier niet wadlopen, veel te gevaarlijk. Ik ken het Wad op mijn duimpje. Moet ook wel met mijn schip, want je loopt zo vast op een zandbank.’ Hein staat achter me, met zijn armen om me heen. Mijn hoofd leunt tegen zijn brede schouder, zijn knoestige zeilershand streelt mijn haar. ‘Voor ons is het geen wantij, er is alleen maar vloed. Overvloed’, fluistert hij zacht in mijn oor.

Hein zoent me. Eerst zacht, verlegen bijna, maar dan neemt hij mijn gezicht tussen mijn handen en kust me harts-tochtelijk. Ik kan alleen maar wegkruipen in zijn sterke armen en me overgeven aan de man die twintig jaar geleden uit mijn leven verdween. En toch voelt het bijna exact hetzelfde als toentertijd. Vandaag is er alleen maar liefde tijdens die wonderschone zonsondergang op het mooiste eiland van de wereld, zegt Hein. Ik sla mijn armen om zijn nek en druk mijn hunkerende lijf tegen hem aan.

Langzaam slenteren we terug. Ondertussen is de zon bijna ondergegaan en het wordt frisser. Ik trek het om mijn heupen geknoopt fleece vest aan, Hein is stoer en trotseert de opkomende zeewind. We lopen hand in hand richting festivalterrein. De salsaband is gestopt, een dj vermaakt het publiek met opzweepende technobeat. Terwijl ik om me heen kijk waar Carla en José zijn gebleven, hoor ik een vrouwenstem mijn naam roepen. Het is Carla niet, en José evenmin.

‘Maud! Wat doe jij nou hier? Jou had ik hier op het Oerol écht niet verwacht. Waar is Marco?’

Nee, nee, nee, flitst het door me heen. De laatste die ik hier tegen wil komen is Evelien. Ze is getrouwd met een collega van Marco, Alex. Ze was vroeger zijn zweefteefje, voor

die muts heeft hij zijn erg leuke vrouw en twee kinderen verlaten. Evelien is een echte Gaastra-gleuf, immer gekleed in zo'n foute bodywarmer met merknaam op de rug en met die eeuwige kappersklem in het uitgegroeide geblondeerde haar. Te veel rinkelende armbanden en opzichtige ringen die ze van het mannetje heeft gekregen om de verwelkende schoonheid te compenseren. Ook haar Gooise kakvriendinnetjes zien er zo uit. Zonnebrillen met gouden Chanellogo's in het haar en ze vinden alles dolletjes. Nu staan er ook weer een paar van die schapen om haar heen.

'Goh, Evelien, jou had ik hier óók niet verwacht. Het is nogal een oudere hippiesfeer hier, lijkt me niets voor jou', zeg ik stroef.

'Ieder jaar hebben we zoiets van zullen we wel gaan, maar dan gaan we ieder jaar toch weer, weet je', blaas ze. 'Want het is zo'n mieters sfeertje, hè. En de voorstellingen, zó leuk! Zo meteen gaan we naar dat gebeuren met die Friese paarden ergens in de duinen waar ie-der-een het over heeft. Schijnt fan-tas-tisch te zijn. Heb je dat al gezien? By the way, dárlin, ga je me ook nog voorstellen aan je eeuh ... vriend? Wanneer ik jou zie lopen met een vreemde man – nou ja, weet je, dan heb ik echt zoiets van ... Wie is dat, weet je?' Ze bekijkt Hein van top tot teen. Het woord vriend spreekt ze uit alsof Hein een ernstige enge ziekte heeft.

Net op het moment dat ik mijn mond open wil doen, hoor ik wél een bekende stem. 'Maud! We hebben afgesproken dat we met z'n allen gaan eten, gaan jullie mee?' Carla komt aanlopen met José en de hippe Amsterdammer in haar kielzog en kijkt naar Evelien. 'Ken ik jou niet ergens van? O ja, ik weet het al. Die oergezellige borrel bij Maud en Marco in de tuin vorig jaar, weet je nog? Toen heb ik een poos met jou en je man, Alex heet hij toch? staan praten. Leuk je weer te zien.'

Pfff. *Saved by the bell*, denk ik opgelucht. Applaus voor Carla. Evelien is meteen afgeleid en Hein gaat staan praten met de Amsterdammer met het halflange Matthijs van Nieuwkerk-haar.

Een van de Gooise vriendinnetjes trekt Evelien aan haar arm. ‘Kom schat, we moeten nu echt weg, anders missen we het begin van de voorstelling.’

‘Wie weet Maud, komen we elkaar dit weekend nog wel tegen. Jullie nog veel plezier! Doeiiii’, roept ze naar me met zo’n vreselijke Gooise uithaal op de i van doi.

De trutjes in de bodywarmers, halflange witte broeken, model Tod’s-schoenen én Burberry-sjaals rennen naar de uitgang van het festivalterrein, hun Vuitton-tasjes – waarschijnlijk nep – onder de arm klemmend. Gelukkig, die zijn we kwijt. Ik hoop ze dit weekend ook niet weer tegen te komen. Ik kan Evelien deze dagen missen als kiespijn.

‘Leuk typetje heb jij op je tuinborrels, Maud. Lijkt me een oergezellig wijf. Kun je vast ongelooflijk mee lachen.’

‘Hein! Haar man is echt heel leuk. Wij snappen ook niet wat hij in godsnaam doet met die zweefteef’, leg ik uit.

‘Ze moet vast lekker kunnen neuken’, zegt Carla. ‘Iets anders kan het toch écht niet zijn. Die aardige Alex met zo’n trut. Dat is vaak het geval, de leukste mannen hebben de zuurste wijven, maar in bed gooien die mutsen alle remmen los. Waarschuw me meteen als die Alex van haar af wil, dan sla ik ogenblikkelijk toe. *I’ll have him*, haha!’